

בְּהַר הַשֵּׁבִיב וְהַרְדֵּךְ

סֵפֶר
אֱלֹהֵי הַיָּד
אֱלֹהֵי הַיָּד

דברות קודש וואס מיר האבן געהאט די זוכה צו הערן
פונעם ראש ישיבה שליט"א
שבת קודש פרישת נצבים שנת תשפ"ב לפרט קטן אין עיר הקודש
אומאן יע"א. און פרישת וילך - שבת שובה, שנת תשפ"ג לפרט קטן, אין
וויליאמסבורג יע"א.

היכל הקודש ברסלב

ירושלים

רח' רבי נחמן מברסלב 15
054-845-6150

בני ברק

רח' ירושלים 2
052-760-5715

טבריה

רח' משה שפירא 2
050-411-6421

בית שמש

רח' ריב"ל 6
050-419-9751

ברכפלד

רח' רשבי 19
052-715-6479

יבנאל

רח' המייסדים
052-716-3184

צפת

רח' צהל 1
050-412-6101

צו באקומע ווענגערדיך

דעם ספר
ביטע שרייבט צו:
smbreslev1212@gmail.com

קרית ברסלב ליבערש - ניו יארק

האשקי

181 Huschke Road,
Liberty NY 12747

אשר בנחל

291 Denman Rd,
Liberty, NY 12754

עצתו אמונה

187 Twin Bridge Rd,
Liberty, NY 12754,

פעולת הצדיק

2-198 Steiglitz Rd,
Liberty, NY 12754,

מקור השמחה

67-1 Marx St,
Liberty, NY 12754,

ירושלים

21-1 Jerusalem St,
Liberty, NY 12754,

צו השן רי
הערליכע שיעורים פונעם ראש
ישיבה שליט"א

רושט:

קול ברסלב
212.444.9191

הזיוק פאר אידישע שטוב
212.444.9199

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

בארא פארק

4801 11th Ave
Brooklyn NY 11219
718.384.1652

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

בלומינגראוו

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

מאנסי

32 Dolsen Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

לונדון

23A St Andrew's Grove
447388582855

גרעס ע"י

קרן הרפסה היכל הקודש
2623 State Route 52
Liberty, NY 12754
718.387.2691

דְּבָרוֹת קוֹדֶשׁ וּוְאִם מִיר הָאֲבָן גַּעְהָאט די זְכִיחַ צו הָעָרָן
פּוֹנֵעַם ראש ישיבה שליט"א, שְׁבֵת קוֹדֶשׁ פֶּרֶשֶׁת נְצִיבֵי,
שְׁנַת תשפ"ב לְפֶרֶט קֶטֶן, אִין עִיר הַקּוֹדֶשׁ אוֹמַאן יע"א.

וועל איך אים ארויסציען פון שאול
תחתית. און געב א פרוטה לצדקה
און זאג לעלוי נשמת רבינו נחמן בן
פיגא, זאל ער זיין דער נידריגסטער
איד, אויף די קלענסטע מדריגה.

מי יתן לי אכר פיונה אעופה ציון
הקדוש אומנה. רבי, איך זאל נאר
קענען פליען, וואלט איך געטון זיך
מיען, געפלוין צו דיין ציון, נעבן
דיר צו רוען.

פאר'ן רעדן האט דער ראש ישיבה
שליט"א אויסגערופן: ווער עס
האט געברענגט זיינע קינדער קיין
אומאן, און וויל מיט האלטן דעם
באטע, זאל זיי נעמען נעבן זיך,
אדער זאל ער גיין שלאפן צוזאמען
מיט זיי. מען קען נישט לאזן די
קינדער ווילדעווען אינדרויסן אויף
הפקר, דאס איז אן הפקרות.

פרייטאג צו נאכטס ביים באטע
האט דער ראש ישיבה שליט"א
געערעדט הערליכע דברי התחזקות
בענין ווי אזוי מען קען אין דעם
שבת פאררעכטן אלע שבתים פון
יאר.

איידער דער ראש ישיבה שליט"א
האט אנגעהויבן דעם שיעור האט
מען געזונגען: איך וועל זיך לייגן
אין דער לענג און אין דער ברייט,
איך זאל אים א טובה טון, ביי די
פיאות וועל איך אים ארויסציען פון
שאול תחתית. זאל זיין סיי ווער,
אויב ער וועט קומען צו מיין קבר,
זאג איך אים צו, אז אויב ער וועט
דארט זאגן דעם תיקון הכללי, נישט
קיין חילוק ווי גרויס זיינע עבירות
זענען. איך וועל זיך לייגן אין דער
לענג און אין דער ברייט, איך זאל
אים א טובה טון, ביי די פיאות

שוועריקייטן צו פארן קיין אומאן

מלחמה. וואו מען גייט שטעלן
מענטשן אפ, מען פרעגט: וואס
גייען די ברסלבער חסידים טון
דאס יאר? מען קען יא פארן, אדער
נישט פארן קיין אומאן, ברסלבער
חסידים טאנצן אריין אין די קשרי

דער ראש ישיבה שליט"א
האט אנגעהויבן: געלויבט דער
אייבערשטער, מה אשיב לה, כל
תגמולוהי עלי, וויפיל דארפן מיר
דאנקען דעם אייבערשטן אז מיר
קענען דא זיין אין די צייט פון א

קיינ קינדער, אָבער אז דער רבי האט
אונז געהייסן קומען קיין אומאן
האט זיך יעדער געשטאָן, יעדער
איז געקומען צום רבי'ן.

די אלע שוועריקייטן זענען
סימנים אז מיר שטייען שוין נאנט
צו די גאולה, דערפאר פֿרובירט
דער סמ"ך מ"ם אויף אלע וועגן
אָפצוהאלטן דעם רבינ'ס ראש
השנה, וואס דער רבי איז דעמאלט
יעדן מתקן.

דאס יאר האט יעדער איינער
געהאט מניעות, אפילו די וואס האבן
סתם אזוי שוין נישט קיין מניעות.
משפחות האבן זיך צוזאמגענומען
אָפצוהאלטן פון פֿארן קיין אומאן
ווייל עס איז א שעת מלחמה, און
אויף האט די נסיעה געקאסט אסאך
געלט, און ברוך השם אז מיר זענען
דא ביים רבי'ן.

געווענליך ווען איך קום צום ציון
לייג איך אראפ מיין פעקל וכו', און
איך הייב גלייך אן צו וויינען, אָבער
דאס יאר בין איך געווען זייער
פֿרייליך, איך האב געזאָגט: "שפּח
אייבערשטער אז דו האסט מיר
געברענגט צום רבי'ן", ווייל מען
האט געמיינט אז היי יאר וועט מען
נישט קענען קומען צום רבי'ן צוליב
די מלחמה.

המלחמה, מען קוקט נישט אויף
גארנישט. ווי דער רבי זאגט
(ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן מג):
"מי שלבו חזק אינו מתירא משום
דבר, ורץ לתוך קשרי המלחמה,
ומתגבר על-ידי חזק ואמץ לבו", אז
מען האט א שטארקע הארץ האט
מען נישט מורא פון גארנישט, מען
לויפט אריין אינמיטן די מלחמה,
מיט א שטארקייט און דרייסקייט.

די לעצטע פאר יאר זענען
געווען שוועריקייטן צו פֿארן קיין
אומאן; ראש השנה שנת תשפ"א
איז געווען פֿארשפֿארט די גרעניץ
אריינצוקומען קיין אוקריינא,
ראש השנה שנת תשפ"ב האט
מען נאר געקענט קומען אויב מען
שטעכט זיך, מען נעמט די קאראנע
וואקסין, און מען האט אָנגעשטראָקן
אז ווער עס נעמט די וואקסין גייט
שטארבן, עד כדי כך אז עס זענען
געווען אינגעלייט פון שטעטל וואס
באמת האבן זיי נישט געוואלט
נעמען די וואקסין, זיי האבן עס
אָבער גענומען ווייל זיי האבן נישט
געוואלט איבער בלייבן אליינס
ביים לעבן, אויב די גאנצע שטעטל
וועט שטארבן... אויף האט מען
אָנגעשטראָקן אז ווער עס נעמט די
וואקסין וועט נישט קענען האבן

מֵעַן קַעַן פֶּאָרְדֶּעֶכְטֵן אַלֶּע שַׁבָּתִים פּוֹנֵעַם יֵאָר

אומאן אז אין די לעצטע שבת קען מען פאררעכטן אלע שבתים פונעם יאר.

מיר שטייען יעצט אין די לעצטע שבת פון יאר. מוהרא"ש ברענגט אין אַשֶׁר בַּנְחַל, מוהרא"ש פלעגט עס אויף חזרן ביי די דרשות אין

ווי אזוי פאררעכט מען דעם גאנצן יאר?

ווארט צום אייבערשטן שטעלט זיך אַלֶּעס אָפּ אויבן אין הימל.

ווען א בחור'ל אָדער אַ אינגערמאן גייט אביסל שפאצירן און רעדט צום אייבערשטן אזוי ווי מען רעדט צו א חבר, און קיינער ווייסט נישט אז ער רעדט יעצט צום אייבערשטן, ער זאגט: "איך דאנק דיך אייבערשטער", "איך בעט דיך איבער אייבערשטער", "רבנו של עולם העלה מיר", "רבנו של עולם דאך א שידוך", "רבנו של עולם איך דאך פֿרנסה", "רבנו של עולם איך דאך קינדער", אָדער מאַכט ער זיך אַ חשבון הנפש: "טאטע וואס טו איך דא? פארנוואס דריי איך זיך ארום דא אויף דער וועלט אן אריין כאפן עפעס תכלית? איך לויף און לויף, איך ווייס נישט פארנוואס איך בין אויפגעשטאנען, איך ווייס נישט פארנוואס איך לעב", - ווערט פון דעם אַזאַ רעש אויבן אין הימל.

מוהרא"ש האט געזאגט: עס וועט נאך קומען א צייט, וואס מען

די ערשטע עצה: נעם אריין דעם אייבערשטן אין זיך!

הייב אן טראכטן 'דער אייבערשטער איז דא', 'דער אייבערשטער דאך מיד', 'דער אייבערשטער האט הנאה פון מיד'. עס איז שוין צייט אויסצואנואשן דעם קאפ פון די אלטע מעשיות וואס מען האט געהערט אין די יונגע יארן אז 'דער אייבערשטער דאך מיד נישט', און 'דער אייבערשטער דאך אונז נישט', און 'אמאליגע צייטן זענען געווען אידן וואס זענען געווען ווערד אבער מיר זענען גארנישט ווערד'.

תשובה איז אז מען נעמט אריין אין זיך אז דער אייבערשטער דאך מיד יא, איך בין זייער חשוב ביים אייבערשטן, דער אייבערשטער האט א מורא'דיג נחת פון מיין היטן שבת, דער אייבערשטער האט מורא'דיג ליב מיין דאנווענען און דאס ביסל וואס איך לערן, און דער אייבערשטער האט זייער ליב אז איך רעד צו אים; ווען איך זאג ארויס א

דער פֿסוק זאָגט (יִשְׁעֶיהוּ יא, ט):
 "כִּי מְלֶאכֶה הָאָרֶץ דַּעָה אֶת ה' כְּמִים
 לַיָּם מְכֹסִים", די גאַנצע וועלט וועט
 זיין פֿאַרנומען נאר מיט רעדן צום
 אַייבערשטן.

שמועס מיט'ן אַייבערשטן וואו
 דו ביסט, אינדערהיים, אין גאס,
 ביי די אַרבעט, אונטערן וועג, אין
 בעט, ווען דו זיצט, ווען דו שטייסט
 און ווען דו שפּאַצירסט; עפֿן דיין
 מויל און זאג אַרויס אַ ווארט צום
 אַייבערשטן: "הייליגער באַשעפער
 העלף מיך".

הייַנאר האָבן מיר געהאט אַ מעשה
 פון תּפֿלה. מען האט אַנגעשראָקן
 אַז דאס יאר קען מען גרינגער
 פֿאַרלירן פֿעקלעך אויפֿן וועג קיין
 אומאן, ווייל עס איז זייער אַ לאַנגע
 נסיעה און מען גייט פון איין מדינה
 צום צווייטן, האט יעדער איינער
 געבעטן דעם אַייבערשטן מען זאל
 נישט פֿאַרלירן קיין פֿעקלעך, איז
 געשען אַן אינטערעסאַנטע זאך
 אַז אפֿשר צוויי פֿעקלעך זענען
 פֿאַרלוירן געוואָרן, אַנדערש פון
 אַלע יאָרן וואס מערערע מענטשן
 פֿלעגן פֿאַרלירן זייערע פֿעקלעך,
 מען האט געזען דער כּח פון תּפֿלה,
 אַז מען בעט דעם אַייבערשטן
 העלפֿט עס. יעצט וועלן מיר מאַכן
 נאָך מעשיות פון תּפֿלה מען זאל
 האָבן געלט צו באַצאלן וואס מען

וועט אזוי חרטה האָבן פֿאַרוואס
 מען האט נישט גערעדט צום
 אַייבערשטן. ווען מען וועט אַרויף
 קומען אין הימל וועט מען זען ווי
 חשוב עס איז יעדע דיבור וואס מען
 רעדט צום אַייבערשטן, דעמאלט
 וועט מען צוריק טראַכטן 'א שׂאד,
 איך האב דאָך דאס געקענט טון,
 איך האב דאָך געקענט רעדן צום
 אַייבערשטן!'

מען זעט אין אומאן אַ בחינה
 פון 'קיבוץ גלויות', עס קומען אַלע
 סאַרט מענטשן, רבנים, דינים, ראשי
 ישיבות, כּולל אינגעלייט און בעלי
 בתים, יעדער גייט אַנגעטון אויף
 זיין שטייגער, אַלע זאָגן דעם תּיקון
 הכּללי, די צען קאפיטלעך תּהלים
 [קאפיטל טז, לב, מא, מב, נט, עז,
 צ, קה, קלז, קנ], און יעדער שפּירט
 ווי דער רבי איז פֿאַר מיר, דער רבי
 איז מיר מתקן. דער רבי געבט אונז
 'אורו של משיח', דער רבי געבט
 אונז שוין טועם צו זיין אביסל וואס
 גייט זיין ווען משיח וועט קומען,
 ווען משיח וועט קומען וועט נישט
 זיין נאר די חבורה, די הייפּעלע אידן
 וואס דינען דעם אַייבערשטן, משיח
 וועט אַריין ברענגען אַ ליכטיגקייט
 אין די גאַנצע וועלט, אפֿילו פֿאַר
 די אומות העולם, אַז יעדער איינער
 זאל אָנהייבן רעדן צום אַייבערשטן,
 יעדער זאל בעטן דעם אַייבערשטן
 און דאַנקען דעם אַייבערשטן, ווי

משנה ד): "איזהו עשיר", ווער איז אן עושר? "השמח בחלקו", ווער עס איז א צופרידענער מענטש! מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זיין צופרידן ווייל א צופרידענער מענטש איז א געבענטשטער מענטש.

ווען א מענטש לערנט דעם רבינ'ס ספרים, ער הייבט אן צו פאלגן די עצות פון רבין, פון רעדן צום אייבערשטן און זיך מחיה זיין מיט די נקודות טובות, ווערט אים גוט אין לעבן, ער ווערט צופרידן מיט זיך, מיט זיין ווייב און זיינע קינדער, אלעס איז אים גוט.

מען ווערט אזוי ווי א מענטש וואס איז פארדראגט און אנגעטרינקען, מען שפירט נישט קיין צער; דער רבי געבט אונז פון די אונגערישע וויין, די זין המשמר, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן רס): ווען משיח וועט קומען, און אלע וועלן בעטן פון משיח אביסל כוס של ברכה פון די זין המשמר, אנדערע מענטשן וועט מען קענען אויסנארן, מען וועט זיי געבן סתם וויין און מען וועט זיי זאגן אז דאס איז גוטע וויין, דאס איז דער זין המשמר, אבער אנשי שלומינו וועט מען נישט קענען פארנארן ווייל עטס האטס מיך שוין טועם געווען, עטס האטס שוין טועם געווען פון

האט געבארנט פאר די נסיעה און אויף יום טוב.

איך האב דא געטראפן איינעם, דערציילט ער מיר אז פארקאר האט אים איינער געוויזן א סגולה אין א ספר אז אין א געוויסע צייט אין ראש השנה קען מען בעטן וואס מען וויל און מען גייט עס באקומען, ער איז נאכנישט געווען מקורב צום רבין האט ער אויסגעניצט דעם געלעגנהייט צו בעטן דעם אייבערשטן צו ווערן רייד, ווייל ווילאנג א מענטש איז נישט מקורב צום רבין טראכט זיין קאפ נאר פון 'געלט'. און דער אייבערשטער האט טאקע געהאלפן ער איז געווארן א גרויסער עושר, ווי אזוי? אינמיטן יאר האט ער געטראפן דעם רבין, ער איז מקורב געווארן צום רבין, דאס איז די גרעסטע רייכטום!

ער זאגט מיר: "וואס וואלט איך געהאט אז איך האב געלט? איך וואלט גארנישט געהאט דערפון". ער האט אנגעפאנגען צו לעבן, עס גייט אים שוין גארנישט אן, זיין שווער האט אים געסטראשעט אויב ער פארט קיין אומאן וויל ער אים מער נישט קענען. אבער ער איז געווארן רייד, ער, זיין ווייב און זיינע קינדער האבן אנגעהויבן צו לעבן.

דער תנא זאגט (אבות פירק ד,

די זיין המשפּר.

מען דארף נישט קיין חכמה פארן רבינ'ס ספרים, פארקערט, ווי מער חכמות מען האט - אלץ שווערער איז צו מקורב ווערן צום רבי'ן און ווי מער א מענטש איז א תם ומתם עם תמימים, ער נעמט דעם רבינ'ס עצות בתמימות ופשיטות, ער גייט נישט אריין אין די טיפקייט פון רעדן צום אייבערשטן, נאר ער רעדט צום אייבערשטן פשוט, ער איז זיך מחיה מיט זיינע גוטע נקודות וואס ער האט און פריידט מיט זיין אידישקייט - אלץ מער קען ער זיך מקרב זיין צום רבי'ן.

עס איז זייער גרינג צו ווארפן דער שולד אויף מענטשן ארום, מיין טאטע איז שולדיג און מיין

מאמע איז שולדיג, און מיין ווייב איז שולדיג. ווילאנג א מענטש באשולדיגט דעם און יענעם איז א סימן אז ער האט נאכנישט טועם געווען דעם רבי'ן, ווייל ווען א מענטש לערנט דעם רבינ'ס ספרים גייט אריין אין אים אזא אמונה, אזא ליכטיגקייט, אז ער הייבט אן צו זען אז אלעס איז אייבערשטער, מינע קינדער איז אייבערשטער, מיין געלט איז אייבערשטער, און מיין דחקות איז אויף אייבערשטער, עס איז גארנישט קיין פערצופאל, ווייל ווער דרוקט מיר? - דער אייבערשטער! דער אייבערשטער וויל זען וואו איך וועל לויפן, אויב איך וועל לויפן צו אים.

די צווייטע עצה: בעט איבער דעם אייבערשטן!

נאך אן עצה ווי אזוי צו פאררעכטן דעם גאנצן יאר; זאג פארן באשעפער: "רבוננו של עולם זיי מיה מוחל, איך גיי שוין זיין

וואויל", "רבוננו של עולם קרבנו לעבודתך, ברענג מיר צוריק צו דיר, איך בענק זיך צו דיר, העלה מיה, איך וויל זיין נאנט צו דיר".

די דריטע עצה: דאנק דעם אייבערשטן!

נאך אן עצה ווי אזוי צו פאררעכטן דעם גאנצן יאר; זיי פרייליך, דאנק דעם אייבערשטן. א מענטש כאפט נישט וויפיל גוטס ער האט אין לעבן, ער איז נאר פארנומען צו טראכטן דאס פעלט מיר און יענץ

פעלט מיר, - אין די צייט וואס ער איז אנגעפילט מיט אזויפיל גוטס. זוף אויף גוטע זאכן אין זיין לעבן, דו אטעמסט? דאנק דעם אייבערשטן! דו קענסט זען?

פֶּאָרְדִּינֶען! צום ביישפּיל, אַ מְעֻנְטֶשׁ וואס דאַנק אַלץ זיין געשעפּטס מאן, איין טאָג ווען דער געשעפּטס מאן וועט שוין וועלן פֿאַרמאַכן זיין געשעפּטס און ער וועט אַנקומען און פֿרעגן אויב ער קען נאָך שְׁנַעל עפּעס קויפֿן, וועט דער געשעפּטס מאן ענטפֿערן: "יֵא, קויף שְׁנַעל וואס דו דאַרפֿסט!"

ווען אײַך קויף אײַן אײַן גראַסערי פֿאַדאַנק אײַך זײַך אַלץ פֿאַרײַן בעל הַבַּיִת, אײַך זאָג אײַם: "שִׁכַּח", פֿרעגט מיר אײַנער: "וואס פֿאַדאַנקסטו אײַם, ער געבט דיר דאס בַּחֲנָם?" זאָג אײַך אײַם: "נײַן, אײַך צאל אײַם, אָפּער אײַך דאַנק אײַם פֿאַרײַן עפּענען דעם גראַסערי, וואס וואלט אײַך געטון ווען ער מאכט נישט קײַן גראַסערי? וואו וואלט אײַך אײַנגעקויפֿט עסן?"

אַסאַך מאל דאַרף אַ מְעֻנְטֶשׁ צוקומען צו טובות פון אַ מְקוּה איד אַז ער זאל אײַם אַרײַן לאָזן נאַכײַן פֿאַרשפֿאַרן, און געווענליך ווען אַ מְעֻנְטֶשׁ האט אַ שְׁלִיסל פון אַ פֿלאַץ קען ער שוין שרייען... נאַכדערצו אַז דער מְקוּה איד כאַפֿט אַרײַן פון יעדן אײַנעם, מְעֻנְטֶשׁן שטייען און קעמען זײַך פֿאַרד און רעדן זײַך אָפּ: "דײַ מְקוּה אײַז צו הײַס", אַז ער מאכט עס קעלטער, רעדט מען זײַך ווייטער אָפּ: "דײַ מְקוּה אײַז נישט

דאַנק דעם אײַבערשטן! מוהרא"ש פֿלעגט זאָגן ווען מען גײט אין גאס און מען זעט אין די זײט אַ בלינדער מְעֻנְטֶשׁ גײן מיט זײַן שטעקן, דאַנק דעם אײַבערשטן אַז דו קענסט נאָ זען. מוהרא"ש זאָגט אַז דאס איז די ראשי תיבות פון עשׂי"ר: עינים, שנים, ידים און רגלים, אַ מְעֻנְטֶשׁ כאַפֿט נישט ווי רײַך ער איז, דאס אַלײַנס אַז מען האט די אַכּוּרײַם גאַנץ אײַז מען שוין רײַך.

אַ מְעֻנְטֶשׁ פֿרעגט מיר: "האַסט עפּעס חיזוק פֿאַר מיר? עס גײט מיר נישט מיט מײַן ווייב, מיט מײַנע קינדער, מיט מײַן פֿרנדה", זאָג אײַך אײַם: קודם דאַנק דעם אײַבערשטן אויף וואס דו האסט יא, דו לעבסט, דו ביסט געזונט! און אַז דו וועסט אַנפֿאַנגען צו דאַנקען דעם אײַבערשטן וועסטו זען אַז עס וועט זײַך דיר עפּענען די הימלען, דו וועסט האבן נסים.

דאס איז אַ סגולה פֿדוק ומנוסה; ווען אַ מְעֻנְטֶשׁ געוואוינט זײַך צו צו דאַנקען דעם אײַבערשטן, הײבט אַן קומען צו אײַם נסים למעלה מדרגה הטבע!

אײַך בין עס אַלץ מסביר מיט אַ מְשָׁל ווי אַזוי עס גײט צו מיט מְעֻנְטֶשׁן; מוהרא"ש האט אונז אויסגעלערנט אַ חכמה, ווי מער דו דאַנקסט אַ מְעֻנְטֶשׁ - וועסטו

דאָך גערופן אזויפיל קאמפּעניס
און קיינער האט נישט יעצט קיין
קאר פאר מיר, איך האב שוין כמעט
געדארפט אנהייבן צו שרייען אויף
מיין ווייב: "פארנוואס איז נישטא
קיין קארן... ענדליך האט איינער
אויפגעהויבן דעם טעלעפאון און
געקומען מיר אפנעמען, קומט זיך
אים א שפּכח! נאכדעם זעט מען אן
אינטערעסאנטע זאך, ער עפנט מיר
דעם טיר פון די טראנק און העלפט
מיר ארויס נעמען די פעקלעך,
פארנוואס? ווייל איך האב זיך
באדאנקט פאר אים.

דאס איז א מוראדיגע חכמה, און
עס ארבעט וואונדערליך, אז מען
דאנקט קען מען נאכדעם אלעס
פועלן. אז אן ארבעטער וויל א
העכערונג אין געהאלט, אדער
עלטערן ווילן די קינדער זאלן
צוזאמנעמען די שפּילצייג, - דאנק
דעם בעל הבית, לויב אויס דעם
קינד, וועט ער אלעס טון פאר דיר.

ווען איך וויל מיינע קינדער זאלן
צוזאמנעמען די שפּילצייג רוף
איך זיך אן: "מאמי, ער איז אזוי
וואויל, קוק ווי ער הייבט אויף אלע
שפּילצייג", און ער הייבט טאקע אן
צוזאמנעמען די שפּילצייג!

איך האב ליב אריין צו ברענגען
א חיות אין די קינדער פון חדר,
ווי עס שטייט אין פסוק (שמות א,

גענוג הייס, מאך עס הייסער",
א צווייטער רעדט זיך אפ: "די
שויערס זענען צו שטעכעדיג", אז
ער פאררעכט עס, רעדט מען זיך
ווייטער אפ: "די וואסער קומט צו
שטייט", און די מקנה איז נישט
גענוג זויבער, וכדומה, עס איז נישט
מעגליך צו צופרידן שטעלן יעדן
איינעם.

וואס זאל דער ברסלב'ער חסיד -
וואס איז מקפיד יעדן טאג צו גיין אין
מקנה - טון? ער דארף האבן די שכל
צו וויסן אז וואס איז מיר א חילוק
צי די מקנה איז גענוג זויבער אדער
נישט, עס וועט זיך סיי ווי גארנישט
טוישן, און אז איך וועל אים שטעכן
וועל איך גארנישט פארדינען, איך
וועל ענדערש צוגיין צום מקנה
איד און זיך באדאנקען: "שפּכח, די
מקנה איז אזוי פיין, די מקנה איז א
מחיה, די מקנה איז אזוי געשמאק".
וועסטו זען ווי זיין הארץ וועט זיין
אפן פאר דיר, ער וועט דיר זאגן:
"קענסט אריין גיין אין מקנה, און
דא האסטו א האנטוף!"

ווען איך נעם א קאר צו פארן פון
אין פלאץ צום צווייטן זאג איך אלץ
פארן דרייווער: "שפּכח", פארנוואס?
איך צאל דאך אים ניין דאלער?
אבער עס קומט זיך אים א שפּכח
פארן אויפהייבן דעם טעלעפאון
און קומען מיר אפנעמען, איך האב

באשעפער ביסט אזוי גוט צו מיר",
קומט אראפ מער און מער גוטס.

אז איינער פֿרעגט דיר: "וואס
הערט זיך?" "וואס איז נייעס?"
"וואס טוט זיך אין אמעריקא?"
"וואס טוט זיך אין ארץ
ישׂראל?" - פֿארן וואס ענטפֿערסטו
גארנישט מיט'ן אייבערשטן?!
ענטפֿער: "ברוך השם", "שפֿח
אייבערשטער", "דער אייבערשטער
איז אזוי גוט צו מיר".

מענטשן וועלן זיך עפֿענען די
אויגן, מענטשן וועלן טראכטן:
וואס איז געשען מיט דיר? האסט
עפֿעס איינגענומען היינט...? -
ענטפֿער: "וואס זאל איך דיר זאגן?
דער אייבערשטער איז גוט צו מיר.
איך האב אויגן, איך האב אויערן;
איך בין געזונט, מײן ווייב און מײנע
קינדער זענען געזונט". און דאס איז
די גרעסטע הֶפְצָה, אז מען זעט ווי א
מענטש לעבט מיט א פֿאזעטיווקייט
צום אייבערשטן.

אז דו דארפסט געלט צו קענען
באצאלן דיין טיקעט קיין אימאן,
אדער דער דאקטער האט דיך
אנגעשראקן אז דו אדער דיין ווייב
איז נישט געזונט השם ירחם, הייב
אן צו דאנקען דעם אייבערשטן,
מיט וועם דו רעדסט זאג אים: "דער
אייבערשטער איז אזוי גוט צו מיר",
"דער אייבערשטער איז אזוי גוט

(יח): "ותחייך את הילדים" (עײן
ליקוטי הלכות, אורח חיים חלק ב',
הלכות ברכת הודאה סימן ו, אות
נח). עפֿן איך אויף דער טיר פֿון
א פֿתּה און איך פֿרעג דער מלמד:
"רבי, די קינדער זענען וואויל?" די
מלמדים ווייסן שוין צו ענטפֿערן:
"אזעלכע וואוילע קינדער האב איך
נאך קיינמאל נישט געהאט!" און
אויב ער וויל מיר עפֿעס מרמז זיין
לייגט ער צו: "דער ראש ישיבה זאל
וויסן אז די קינדער זענען שוין אזוי
דערוואקסן אז זיי ווייסן שוין ווען
דער רבי רעדט - רעדט מען נישט
אריין", דאס איז פֿאר מיר א סימן
צו וויסן אז דא איז דא א אינגל וואס
רעדט יא אריין ווען דער רבי רעדט,
אבער דער מהלך ארבעט אז דער
אינגל זאל אויפהערן צו רעדן.

פרובירט עס אויס אינדער־היים;
עס איז דא די וועג פֿון געבן פֿעטש
און שרייען וכו', עס איז א שנעלע
וועג אבער עס העלפט נאר אויפֿן
מינוט, אז דו ווילסט פֿועלן עפֿעס
פֿיין דיין קינד דארפסטו אים 'מחנה
זיין', ווי אזוי? הייב אים אויף, געב
אים פֿבוד, און דאנק אים.

דאס אלעס איז א משל צווישן
אין מענטש מיט'ן צווייטן, ביים
אייבערשטן איז עס פֿיל מער און
שטערקער, ווי מער מען דאנקט
דעם אייבערשטן: "הייליגער

ווען עס קומט צו תפלה דארף מען וויסן ווי אזוי דאס צו נוצן, עס דארף גיין פון ביידע זייטן; תודה והודאה צוזאמען מיט תפלה.

ווען א מענטש באשעפטיגט זיך נאר מיט תפלה, קען ער חס ושלום אריין פאלן אין א יאוש, קוק, מיינע מעשיות פון תפילה ארבעט נישט, מן הסתם איז דער אייבערשטער ברוגז אויף מיר, אבער אז ער הייבט אן מיט דאנקען דעם אייבערשטן, ער טרעפט די גוטע זאכן וואס דער אייבערשטער העלפט אים, דאס אליינס עפנט אויף זיין הארץ צו קענען בעטן אויף ווייטער! אויף באקומט מען א טרייסט אויסצואווארטן די ישועה, און מען פאלט נישט אריין אין א דחיקת השעה, וואס די הייליגע חכמים זאגן (ברכות סד): "כל הדוחק את השעה שעה דוחקתו", ווער עס שטופט די צייט, ער קען נישט אויסווארטן זיין ישועה, ווערט אינגאנצן צעקוועטשט.

צו מיר, וועסטו זען ווי עס וועט אנהייבן קומען צו דיר שפע און ישועות, דאס איז ברוק ומנוסה!

פארשטייט זיך אז מען דארף אויף בעטן דעם אייבערשטן אלעס וואס מען דארף, אבער דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן ב) די אידישע געווער איז תפלה, משיח וועט אייננעמען די וועלט מיט תפלה, מען דארף אבער וויסן ווי אזוי צו מלחמה האלטן, מען דארף אכטונג געבן צו האלטן דעם שווערד גלייך. זאגט דער רבי (שם): "ומי שזכה לחרב הזה", ווער עס איז זוכה צו האבן דעם געווער, "צריך לידע איך ללחם עם החרב", דארף וויסן ווי אזוי צו נוצן דעם געווער, "שלא יטה אותה לזמין או לשמאל", ער זאל נישט בייגן דעם שווערד נישט רעכטס און נישט לינקס, נאר דאס האלטן גראד אינמיטן; מוהרא"ש איז מסביר, אזוי ווי ביי א מלחמה ווען איינער האלט א געווער אין זיין האנט דארף ער וויסן ווי אזוי צו מלחמה האלטן דערמיט, אזוי אויף

וויינען איז א זאך וואס קען געשען, עס מוז נישט געשען

וויינען - שטערט מען זאל נישט קענען וויינען, אזוי זאגט דער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן צה); וואס קוקסטו אויף יענעם?! קוק נישט אויף דער עכטער ברסלב'ער

מען דארף נישט האבן קיין חלישות הדעת אז מען גייט צום ציון און מען קען נישט וויינען, עס עפנט זיך נישט דאס הארץ, ווייל געווענליך דאס אליינס אז מען וויל

איבער די דריי ווערטער אפילו טויזנט מאל: "רבונו של עולם". און אויב דו קענסט אפילו נישט זאגן "רבונו של עולם", זאגט דער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן כה): "אף-על-פי-כן זה בעצמו טוב מאד, דהינו ההכנה שהיא מוכן ועומד לפניו יתברך, וחפץ ומשתוקק לדבר, אף שאינו יכול, זה בעצמו גם-כן טוב מאד", דאס אליינס אז מען וויל און גליסט צו רעדן צום אייבערשטן, איז אויף גוט. גיי צום ציון, זאג די צען קאפיטלעך תהלים, און רעד אפאר ווערטער צום אייבערשטן.

חסיד וואס וויינט גלייך ווען ער הייבט נאר זאגן (תהלים קאפיטל טז): "מכתם לדוד", טראכט נישט 'פארנואס קען איך נישט זיין אזוי ווי אים?' - וויינען איז א זאך וואס 'קען' געשען, עס 'מוז' נישט געשען.

זיי זיך מתבודד אויף זיין שטייגער, און אויב דו קענסט נישט מאכן קיין התבודדות, האט דער רבי אויף דעם אויף אן עצה, דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן צו): אויב מען קען נישט רעדן צום אייבערשטן זאל מען זאגן די ווערטער: "רבונו של עולם", זאג

נייעס ווארפט אריין דעם מענטש אין אומזיסטע פחדים

געשטארבן און עס איז ארויף די פרייז פון אויל, און וואס עס טוט זיך אין צפון קאריע. וואס האבן די אלע זאכן מיט דיר? ! דיין לעבן איז דיר אזוי ביטער אז דו מוזט א גאנצן צייט טראכטן פון אנדערע זאכן פון וואס צו האבן א לעבן? !

מילא דו רעדסט פון נייעס פון די מדינה וואו דו וואוינסט, למשל ביי אונז אין ברוקלין רעדט מען אין די נייעס אויב מען וועט שוין קענען צוריק אנהייבן טרינקען קאנוע אין פאום קאפ'ס, אדער מען וועט דארפן נוצן די פאפירענע קאפ'ס, קען מען נאך פארשטיין, ווייל די זאכן זענען

פריער טרעף איך א אינגערמאן, איך זע ווי ער זעט אויס דערשראקן צום טויט, פֿרעג איך אים: "וואס גייט פֿאר?" פֿרעגט ער מיר: "ראש ישיבה עס גייט טאקע גארנישט זיין מיט די מלחמה?" האב איך אים געזאגט: "וואו מלחמה, וואס מלחמה, וואס זעסטו? ! מאך צו דיין טעלעפאון ביז דו קומסט אהיים פון אומאן, וועט נישט זיין קיין מלחמה!"

פארנואס דארפסטו א טעלעפאון? עס איז א פשוט'ע עדיקשאן (צוגעבינדענקייט), וואס גייט דיך אן אז אין לאנדאן איז די מלכה

זיך גייעס, אָבער אין שטעטל איז גארנישט דא, ווינטער ווערט שוין זעקס אזייגער נאכט און עס איז מער נישטא וואס צו טון.

אָפּשָׁר זאַלסטו אויסלעשן דיין טעלעפּאָן פאַר איין טאָג? דו וועסט זען ווי פּרייליך דו ווערסט, דו וועסט אָנהייבן צו לעבן. בעט דאס ביים ציון: "הייליגער באשעפער העלף מיר איה זאל אפלאזן די נארישקייטן, איה וויל אנהייבן צו כאפן ווער 'איה' בין, איה זאל נישט זיין פארנומען אוועק צו לויפן צו די גייעס, העלף מיר איה זאל אנהייבן לעבן מיט שחרית, מנחה און מעריב, מיט מיין פרנסה, מיט מיין משפחה, מיט מיין ווייב און קינדער, מיט מיין חומש, משניות און גמרא".

נוגע פאר דיר, אָבער סתם גייעס איז נישט כדאי צו הערן. ענדערש גיי אין בית המדרש אביסל דאווענען און לערנען. אפילו די גייעס פון די מלחמה צווישן רוסלאנד און אוקריינא איז נישט גוט צו הערן, פון חודש אדר הער איה אויס וואס זיי זאגן כדי צו וויסן אויב מען וועט קענען פארן צום רבי'ן און ווי אזוי צו פארן, אָבער סתם הערן די גייעס איז נישט כדאי, עס ווארפט אריין דעם מענטש אין אומזיסטע פחדים.

מיר האבן געעפנט אין אמעריקא א שטעטל; די בחורים און אינגעלייט זאגן מיר אז עס איז א שטיקל פראבלעם דארט צו וואוינען, ווייל מען הייבט זיך אן קוקן אין שפיגל. אין שטאט - ווי נאר דו גייסט ארויס פון היז פארגעסטו דיין נאמען... מען גייט און מען קומט, עס טוט

וואס קען איה טון פאר הפצה?

לחץ, לאמיר דאס אריין ברענגען אין די גאנצע וועלט'.

דער אייבערשטער זאל העלפן דער רבי זאל מתקן זיין אונזער נפש רוח און נשמה, און מיר זאלן פועל'ן א גוט יאר און א זיס יאר, אמן.

יעדער דארף טראכטן: 'וואס קען איה טון פאר הפצה אז נאך א איד זאל וויסן פון די זיסע לעבן, און נאך א איד זאל קענען קומען צום רבי'ן, פארן וואס זאל נאר איה וויסן אז דער אייבערשטער איז מיט מיר און מען קען לערנען און דאווענען אן קיין

דברות קודש וואס מיר האבן געהאט די זכיה צו הערן פונעם ראש ישיבה שליט"א, שבת קודש פרשת נצבים, שנת תשפ"ב לפרט קטן, אין עיר הקודש אומאן יע"א, ביי סעודה שלישית.

ראש ישיבה שליט"א אָנגערופן צו די קינדער: "קינדער, זיצט שיין פאר אפאר מינוט, מען גייט נישט רעדן לאנג; איר וועט הערן שיינע זאכן ווי אזוי איר וועט קענען אויסוואקסן גרויסע צדיקים".

איידער דער ראש ישיבה שליט"א האט אָנגעהויבן דעם שיעור האט מען געזונגען דעם ניגון: "רבנו של עולם, האב שוין רחמנות אויף מיר".

אינמיטן דעם שיעור האט זיך דער

דעם רבינס ראש השנה

מענטשן וואס קומען צו מיר, איין פתה וואס האבן ליב מיין תורה, איין פתה וואס קומען עסן קויליטש און א דריטע פתה וואס זענען איינגעקריצט אין הארץ, - דאס גייט אויף ביידע וועגן, סיי 'איך בין איינגעקריצט ביי זיי אין הארץ, און סיי זיי זענען איינגעקריצט ביי מיר אין הארץ. דערפאר, אז מיר האבן זוכה געווען צו קומען צום רבי'ן, איז עס נישט פשוט, מען דארף זיין זייער פרייליך.

מיר שטייען יעצט אין די לעצטע פאר שעה פון שנת תשפ"ב, מיר גרייטן זיך אריין צו גיין אין א גייע יאר, לאמיר זיך אביסל צאמנעמען און מאכן אונזערע חשבונות צו וואס א מענטש קען זוכה זיין אויב ער פאלגט דעם רבי'ן.

דער ראש ישיבה שליט"א האט אָנגעהויבן: שפח הייליגער באשעפער אז מיר האבן זוכה געווען צו צעברעכן אלע מניעות, און טון די ווילן פון הייליגן רבי'ן, צו קומען קיין אומאן אויף ראש השנה. דער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן תג) אלע דארפן קומען צו אים אויף ראש השנה. עס איז געווען ביטער שווער פאר יעדן איינעם, און חסדי השם יתברך אז מיר זענען דא.

די וועלט פארשטייט נישט, וואס?! היי יאר פארט מען אויף קיין אומאן, עס איז דאך אינמיטן א מלחמה?! - גיי זיי מסביר פאר מענטשן דאס ליבשאפט וואס מיר האבן צום רבי'ן! דער רבי האט געזאגט: "איך האב דריי פיתות פון

מִיטָן דְּרַךְ הַלִּימוד קָען מְעַן לְעֲרַנְעֵן יַעֲדָן טָאג

נָעם אַ גְּמָרָא, און הייב אָן זאָגן די ווערטער, אָן קיין פֿאַרשטאַנד, אָן קיין טעם, אָן קיין ראם, און אַפֿילו אָן קיין עברִי.

דער הייליגער רבי זאָגט (שיחות הַר"ן, סימן יט): אויב אַ מְעַנְטֵשׁ וועט זיך מאַכן אַ קביעות צו לְעֲרַנְעֵן יַעֲדָן טָאג "כֶּף וְכַף" וועט ער ווערן אַ גרויסער צדיק. אַפֿילו אַ מְעַנְטֵשׁ וואס איז זייער ווייט פון קדוּשָׁה, ער טוט עבירות רחמנא לְצַלָן און ער איז שוין אַראַפ געפאלן אין שְׂאוֹל תַּחֲתִית, אין אַמְעָרִיקָע רופֿט מְעַן עַס: 'ער איז עֲדִיקֻטֵּעַד (צוגעבינדן) צו עבירות רחמנא לְצַלָן, מְעַן טראַגט אים שוין פון איין טערעפי צום צווייטן טערעפי, פון איין חֶכֶם, פון איין חַעֲלָעמֵער גוֹלָם צום צווייטן, זאָגט דער רבי (שם): "אַף עַל פִּי כֵן, הִכַּח שֶׁל הַתּוֹרָה גְּדוּל כָּל כֶּף, עַד שֶׁיְּכוּלָה לְהוֹצִיא אוֹתָם מִן הַעֲבֵרוֹת שְׂרָגִילִין בְּהֵם חֵס וְשְׁלוֹם, וְאִם יַעֲשׂוּ לָהֶם חֶק קְבוּעַ וְחַיּוּב חִזְק לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם וְיוֹם כֶּף וְכַף, יִהְיֶה אִיךְ שְׂיִהְיֶה, בְּנֻדָּא יִזְכוּ לְצִאת מִמְּצוֹדָתָם הַרְעָה עַל יְדֵי הַתּוֹרָה, כִּי כַח הַתּוֹרָה גְּדוּל מְאֹד," אויב וועט ער זיך מאַכן אַ קביעות צו לְעֲרַנְעֵן יַעֲדָן טָאג "כֶּף וְכַף" וועט ער סוף כָּל סוּף אַרויס גיין פון זיין בְּלֹאטֵע, ווייל די כַּח פון תּוֹרָה איז אזוי גרויס

דער רבי האט אונז געגעבן א וועג צו לְעֲרַנְעֵן (פֿמבואר בשיחות הַר"ן, סימן עו), אַפֿילו איינער פֿאַרשטייט נישט קיין לְעֲרַנְעֵן, ער האט נישט קיין געדולד צו לְעֲרַנְעֵן, ער האט נישט קיין חֲבֵרוּתָא, מיט אַלע מיני תּירוּצִים וואס איז נאר דא, - ווען איך געווען אין ישיבה פֿלעגט מְעַן געבן סוף וואָך אַ בחינה בכתב, [ביי אונז אין בְּרִסְלָב מאַכט מְעַן אויך בחינות, אָבער אָן פּחד, אויב מְעַן עֲנִסְפֵּעֶרֶט נישט ריכטיג איז גאַרנישט, ביי אונז פֿאַרלייגט מְעַן זיך בעיקר אַרײַן צו לייגן אין די תּלְמִידִים אַ פֿרייליכקייט און ליבשאַפֿט צו די הייליגע תּוֹרָה], פֿלעגן מיר יַעֲדֵעַ וואָך האַבן אַן אַנדערע תּירוּץ פֿאַרוואס נישט צו דאַרפֿן קענען די תּשוּבוֹת, און עס איז באַמֶּת געווען גוטע תּירוּצִים, ווי אִיךְ האַב געהאַט אַ חתונה, אִיךְ בין געקומען שפּעט, אִיךְ האַב נישט געהאַט קיין חֲבֵרוּתָא; ווער רעדט נאָך ביי חתונה האט מְעַן שוין בְּכָלֵל נישט געדאַרפֿט קענען, ווייל אויב אִיךְ האַב געפֿעלט ביים פֿאַרלְעֲרַנְעֵן האַב אִיךְ דאַך נישט וואס צו חתּוּרִין... מיין מגיד שיעור פֿלעגט זאָגן: "שְׁעָרֵי תּירוּצִים לֹא נִנְעָלוּ"... - קומט אָבער דער הייליגער רבי און לייגט אַלע תּירוּצִים אין דער זייט, דער רבי זאָגט: נעם אַ מְשֻׁנִּית,

אפילו די ארץ ישראל דיגע אידן געפארן כמעט די זעלבע לאנגע נסיעה קיין אומאן ווי מיר אידן פון אמעריקע, זיי האבן זיך אויך געדארפט שלעפן פון איין מדינה צום צווייטן. וואו קען מען אין אזעלכע טעג לערנען געהעריג מיט'ן גאנצן פארשטאנד? אבער מיט'ן דרך הלימוד קען מען לערנען יעדן טאג אן אויסנאם, קענסט זיצן אויפ'ן באס, אויפ'ן באן און גורס זיין פרקים משניות.

אז עס נעמט ארויס דעם מענטש פון זיין שלעכטס.

דאס גייט נאר אויב מען לערנט מיט'ן רבינ'ס סדר דרך הלימוד, מען לערנט בגירסא, אפילו אן פארשטאנד, ווייל אויב מען לערנט נאר ווען מען פארשטייט, איז דא אסאך טעג וואס מען קען נישט לערנען, איין טאג קען דער חברותא נישט קומען, איין טאג איז מען נישט אויסגערוט, איין טאג איז מען אוינטערוועגנס. היי יאר זענען

דו גייסט ווערן א געזונטער מענטש

האט מען אים געטראגן צו הילף, און פאר פערציג יאר צוריק איז דאס אויך נישט געווען, אלע נישט געזונטע קינדער האבן געלערנט צוזאמען מיט יעדן. היינט איז א וועלט וואס יעדער האט א נאמען פון א פראבלעם, איינער האט א"ו ס"ד, א צווייטער האט ע"י ד"י ע"י"טש ד"י, איך קען נישט אלע נעמען פון ע"י ב"י ס"י"ס וואס מענטשן האבן.

אין ישיבות מאכט מען ליצנות פון בחורים, מען שיקט יעדן בחור צו הילף, און באמת איז טאקע דא פראבלעמען; איך דאנק דעם אייבערשטן אז איך בין געבוירן געווארן אפאר יאר פריער, ווייל מיינע מגידי שיעור האט זיך נישט געקענט אן עצה געבן מיט מיר, ווען איך וואלט געבוירן געווארן אפאר יאר שפעטער וואלט מען מיר זיכער געטראגן צו אלע טערעפיס. דעמאלט איז עס נאכנישט געווען, אז א קינד האט נישט געהאלטן ביים לערנען האט מען זיך געדארפט אן עצה געבן מיט אים, מען האט נישט געקענט זאגן "דער קינד האט א פראבלעם", אויסער אויב ער איז געווען אינגאנצן נישט געזונט -

הערט אן עצה וואס מוהרא"ש זאגט, וואס דער רבי געבט, מען דארף שוין נישט אויסגעבן טויזנטער דאלארן פאר טערעפי, נעם א משניות און הייב אן זאגן משניות, דו גייסט ווערן א געזונטער מענטש און דו גייסט ווערן א צדיק!

גלייב אין רבי'ן, עס העלפט נישט אין איין טאג, עס העלפט נישט אין איין וואך און אין איין חודש, אבער דער רבי זאגט צו דו גייסט ווערן געזונט און דו גייסט ווערן א צדיק!

אז דיין קינד האט א פראבלעם, ער האט פחדים און קען נישט איינשלאפן, געב אים צו זאגן אביסל תורה, אלע פראבלעמען וועל אנוועק גיין, תורה היילט אויס א מענטש.

פאלג דעם דאקטער

אז מיר זענען געקומען צום רבי'ן לאמיר פאלגן דעם רבי'ן, לאמיר זיך מאכן א פרישע קבלה, לאמיר נעמען דעם רבי'נס טערעפי, דעם רבי'נס טריטמענטס (טפולים). 'איך גיי יעדן טאג נעמען א משניות, אז מען קען זאגן 'אכצן פרקים משניות' איז זיכער גוט, דאס איז א זאך וואס יעדער קען באווייזן, מען קען עס אנקוקן ווי מען האט מיר איינגערעדט א נארישקייט, 'איך קען נישט זאגן אכצן פרקים משניות, אבער עס איז נישט ריכטיג, "עס איז בודאי יא דא!" (לשון רבינו בספרי מעשיות, מעשה א'), מען קען עס יא באווייזן!

אכצן פרקים משניות, ער האט גערעדט נאר פון איין פרק משניות, פון צוויי פרקים משניות, אויסער ווען מוהרא"ש האט גערעדט אין ישיבה צו די בחורים פלעגט ער יא רעדן אז א בחור זאל זאגן אכצן פרקים משניות].

'אבער איך בין צוגעבינדן צו שלעכטע זאכן, ווי אזוי קען מיר די תורה היילן?! - דו פארשטייסט טאקע נישט ווי אזוי די תורה וועט דיך אויסהיילן אבער פאלג דעם דאקטער, פאלג דעם רבי'ן, זאג 'משניות און גמרא' וועסטו זען וואס די תורה וועט מאכן מיט דיר.

מיר האבן א גרויסע תורה, מוהרא"ש האט אנוועק געשטעלט מען זאל לערנען יעדן טאג פופצן שיעורים און אויך אלע ספרי רבינו, אבער די צוויי לימודים זענען אן עיקר, משניות און גמרא. די איבריגע לימודים וועט שוין יעדער איינער אליינס אנקומען צו וואס ער דארף אנקומען, אבער אנהייבן הייבט מען

אפילו איינער וואס זאגט 'איך קען נישט לערנען אכצן פרקים משניות', - זאג כאטש איין פרק משניות, צוויי פרקים משניות, און איין בלאט גמרא, דארפסט נישט פארשטיין, זאג בלויז די ווערטער, מיט די צייט וועסטו ווערן א צדיק! [ברבים פלעגט נישט מוהרא"ש רעדן פון

אי אי פראסטיק!

האט זיך געבענקט צו די גרויסע
עבודה פון דינען דעם אייבערשטן
פשוט. "גם אמר", נאך האט
דער רבי געזאגט, "שדבר עם
כמה צדיקים גדולים", ער האט
גערעדט מיט אסאך גרויסע צדיקים,
"ואמרו גם כן", זיי האבן אים אויך
געזאגט די זעלבע זאך, "שלא
הגיעו למדרגתם", זיי זענען נישט
צוגעקומען צו זייערע מדרגות,
"כי אם על ידי ענין פראסטיק",
נאר דורך זיך פירן ווי א פראסטאק,
פשוט, "שעסקו בעבודתם בפשיטות
גמור בהתבודדות ושיחה בינו לבין
קונו", זיי האבן אסאך גערעדט
צום אייבערשטן פשוט'ערהייט,
און אסאך געשמועסט מיטן
אייבערשטן, "ועל ידי זה הגיעו
למה שהגיעו, אשרי להם", און נאר
אזוי זענען זיי צוגעקומען צו וואס
זיי זענען צוגעקומען, וואויל איז זיי.

מענטשן זוכן א פלאץ וואס זעט
אויס דערהויבן, אז מען זעט א איד
גייט איינגעבויגן, און די קאפ פאלט
אים אויף די זייט וכו', טראכט מען:
'אה, דאס איז א גרויסער ערליכער
איד!' - מוהרא"ש זאגט, דער רבי
האט אונז מגלה געווען אז דאס
איז בכלל נישט קיין ענוה, דאס
איז חנופה, דער רבי זאגט (לקוטי
מוהר"ן חלק א', סימן קצז): "כי

איינער פּרעגט מיר אמאל: איך
הער אויס דיינע דרשות, איך האב
הנאה דערפון, איין ואך פארשטיי
איך אבער נישט, פארנוואס האלסטו
דיינע מענטשן אזוי פלאטשיק,
פארנוואס לאזטו זיי נישט ווערן
אביסל העכער, דו רעדסט פון
אזעלכע בעבי'שע זאכן, פון זאגן
משניות, זאגן גמרא און רעדן שיינ
צו די ווייב, עס איז צו פשוט'ע
זאכן... - ברוך השם אז מיר זענען
אנגעקומען צו א גוטע פלאץ וואו
מען רעדט פון פשוט'ע זאכן!

רבי נתן דערציילט (שיחות
הר"ן, סימן קנד): "שעקר מה
שהגיע למדרגתו, הוא רק על
ידי ענין פראסטיק", דער רבי
איז צוגעקומען צו זיינע גרויסע
מדרגות נאר ווייל ער האט זיך
געפירט בתמימות ופשיטות, ער
האט זיך געפירט ווי א פראסטאק,
"שהיה מדבר הרבה ומשיח הרבה
בינו לבין קונו", ער האט אסאך
געשמועסט און גערעדט צום
אייבערשטן, "ואמר תהלים הרבה
בפשיטות", און ער האט געזאגט
אסאך תהלים, "ועל ידי זה דיקא
הגיע למה שהגיע", און נאר אזוי
האט ער זוכה געווען צו וואס ער
האט זוכה געווען. דער רבי האט
געזאגט: "אי אי פראסטיק", ער

באקומען זייער א גוטע חינוך, אָבער די זאך האב איך פארשטאנען אז א צדיק דארף זיין עפעס א מאַדנע מענטש, אויב זיין קאפ שטייט גראד און ער זיצט גראד אויפן בענקל, איז דאס נישט א צדיק, אָבער הרבה עבר עלי ביז איך האב מחליט געווען, איך זע ווען איך קום צו מוהרא"ש הייבן זאכן זיך אן צו ריקן, איך לערן חומש, משניות, און גמרא, מען ווערט צוגעקלעבט צום אייבערשטן, מען הייבט אן רעדן צום אייבערשטן, מען הייבט אן טראכטן פונעם אייבערשטן, גייט מיר דאס נישט אן.

בּוֹדַאי אין זֶה מַעֲלַת הַעֲנָנָה לְהִרְאוֹת עֲצָמוֹ בְּכַפִּיפֶת רֹאשׁ בְּדַרְךְ שְׁטוֹת כְּאֵלוֹ הוּא עָנוּ, כִּי זֶה עֲנָנָה פְּסוּלָה, וְעַקֵּר הַעֲנָנָה כְּשֶׁהִיא בְּחֻמְכָּהּ, נִישֵׁט דָּאס אִיז עֲנָנָה צו גיין מיט אן איינגעבויגענעם קאפ, עֲנָנָה אִיז בְּדַעַת, מֵעַן קֵעַן גיין מיט א גראדע אויפגעהויבענע קאפ און זיין ביי זיך צעבראכן כַּחֲרֵס הַנֹּשֶׁבֶר. עֲנָנָה אִיז נִישֵׁט קיין זאך וואס מען זעט פון אינדרויסן, עיין שם.

איך וועל ענק זאגן דעם אמת, ווען איך בין געקומען דאס ערשטע מאל צו מוהרא"ש איז דאס מיר געווען שווער, ברוך השם איך האב

תורה איז די רפואה פאר אלע עבירות

כאפן איינער פון צווייטן, עד כדי כך אז רבי יוחנן האט אויסגערופן (שם): "געבט אכטונג פון די פליגן וואס זענען געווען ביי די מענטשן וואס האבן די קרענק בעלי ראתן"; רבי זירא איז נישט געזיצן אויף די זייט וואו די ווינט בלאזט, אויב זענען דארט געווען מענטשן מיט די מחלה פון בעלי ראתן; רבי אליעזר איז נישט אריין אין א הויז אויב איז דארט געווען מענטשן מיט די מחלה פון בעלי ראתן; רבי אמי און רבי אסי האבן נישט געקויפט אייער וואס מען האט פארקויפט אויף א גאס וואס דארט איז דא א מענטש

די וואך האבן מיר געהאט אין די גמרא (כתובות עז:), רבי יוסי זאגט: עס איז דא פיר און צוואנציג מיני קרעץ, אָבער דער קרענק פון 'בעלי ראתן' איז שווערער פון אלעס. רש"י זאגט (שם, דבור המתחיל בעלי ראתן): "וואס איז דאס בעלי ראתן? - שרץ יש לו במחו"; דאס גייט ארויף אויף עבירות. א מענטש וואס האט צאמגעקוקט עבירות, ער האט געבעד א שרץ אין זיין מח, זיין גאנצע מח איז איין זאך - שמוץ, דער מח איז אים אויסגעברענט.

דאס איז זייער אן איינגעשטעלטע קרענק וואס מען קען עס איבער

מיט די מחלה פון בעלי ראתן.

זאגן די הייליגע חכמים: אז דער הייליגע צדיק רבי יהושע בן לוי האט זיך ארום גענומען מיט זיי און געזאגט: "טייערע אידן עס איז דא אן עצה פאר ענק, לערנט תורה, נעם די גמרא, נעמט די אותיות התורה, וועט עטס האבן א רפואה, איר וועט ארויס גיין פון ענקער צוגעבינדענקייט צו שלעכטס". מען האט אים געפרעגט: 'היתכן ער האט נישט מורא פון די קרענק?' האט רבי יהושע בן לוי געזאגט: "איך האב נישט מורא אנצוכאפן די קראנקע מענטשן, ווייל עס שטייט (משלי ה, יט): 'אילת אהבים יועלת חן', ווער עס לערנט תורה באקומט חן, 'אם חן מעלה על לומדיה, אגוני לא מגנא? !' אויב באקומט מען חן, איז דאך זיכער אז עס היט אפ פון אלע קרענק".

דא זעט מען דאס גרויסקייט פון תורה, אפילו א מענטש איז שוין א בעלי ראתן, ער האט א שרץ

אין קאפ, ער איז נעבעך אינגאנצן צעדרייט פון עבירות, אויב נעמט ער די הייליגע תורה וועט ער זיך אינגאנצן אויסהיילן.

די גמרא דערציילט ווייטער אז דער מלאך המות האט נישט געהאט קיין שליטה אויף אים, און ער איז אריין געשפרינגען אין גן עדן לעבעדיגערהייט. ווי אזוי האט ער זוכה געווען צו דעם? - ווייל ער האט אריין געברענגט די השגה אין אנשים שפלים, מענטשן וואס קיינער האט שוין נישט געוואלט רעדן מיט זיי, מענטשן וואס זענען שוין געווען אין שאל תחתית, אז תורה איז די רפואה פאר אלע עבירות.

נעם א משניות זאג פרקים משניות, נעם די גמרא זאג בלעטער גמרא, טענה זיך נישט מיט קיינעם, בפרט מיט ברסלב'ער חסידים! וועסטו זען במשך הזמן צו וואס די תורה וועט דיך צוברענגען, דו וועסט זען וואס משניות וועט מאכן מיט דיר.

פארוואס קען איד נישט וויינען?

צו קענען זיך אויסוויינען, מען האט בלבולים פארוואס קען איד נישט וויינען? איד וויל וויינען אזוי ווי אים, מאך זיך נישט נאריש, זאג די צען קאפיטלעך תהלים פשוט. בעצם איז דער ציון א פלאץ וואס

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן אויסניצן דעם לעצטן טאג פון יאר אזוי ווי עס דארף צו זיין, לאמיר גיין צום רבינ'ס ציון און זאגן דעם תיקון הכללי. די אלע וואס קומען צום ציון און ערווארטן

הָאֵט נִשְׁט קײן כַּח צו אַזאַ לאַנגע
תּפֿלָה, קען ער זאָגן אַן אײַגענע
תּפֿלָה: "רבונו של עולם איך בין
געקומען דא צום רבינס ציון ווייל
איך וויל מתקן זיין מיינע עבירות".

נאכדעם איז מען זיך מתבודד, א
בחור בעט אויף א שידוך: "רבי,
איך בין געקומען צו פארן צו זיין
ציון, איך האב זיך געשלעפט, איך
בין אנטלאפן פון שטוב, איך בין
אנטלאפן פון ישיבה, מיין ראש
ישיבה האט מיר געזאגט איך קען
נישט צוריק קומען אין ישיבה, געב
מיר מיין שידוך".

מאכט וויינען, מען באקומט אן
התעוררות צו תשובה, נאר וואס
דען? ווען א מענטש טראכט א
גאנצן צייט: 'ווען גיי איך וויינען',
'ווען גיי איך וויינען', דאס מאכט אז
מען זאל נישט קענען וויינען, - אזוי
זאגט דער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק
ב', סימן צה).

מען דארף נישט וויינען, מען
דארף גארנישט, איך זאג בלויז די
צען קאפיטלעך תהלים [קאפיטל
טז, לב, מא, מב, נט, עז, צ, קה, קלז,
קנ]. אויב איינער וויל - קען ער אויף
זאגן די תפלה פון רבי נתן, עס איז
זייער א שיינע תפלה, אויב איינער

הַנְשַׁמַּע כְּזֹאת?! אַ בַּחֹר אִין חֶרֶם!

מוהרא"ש האט מיר אָנגעזאָגט:
"דו זאלסט נישט ארויס ווארפן קיין
בחור פאר קיין שום זאך, חוץ אויב
ער איז א קראנקער בחור וואס לויפט
נאך אנדערע בחורים, אָדער ער
רעדט שמוציג, אזא איינעם זאלסטו
שוין ארויס ווארפן פון ישיבה. דאס
איז זיין ארבעט. אנדערע זאכן זאלן
דיך נישט באדערן".

גיי צום רבינס ציון, וויין זיך
אויס, זאג פארן רבי'ן: "איך דארף
א שידוך, איך וויל נישט צוריק גיין
אין ישיבה", מוהרא"ש האט מיר
געזאגט: "ווער דארף א ישיבה?
באמת דארף מען נישט קיין ישיבה,

דא איז דא א בחור וואס זיין ראש
ישיבה האט אויסגערופן א חרם,
קיין שום בחור טאר נישט רעדן
מיט דעם בחור, פארוואס? ווייל ער
איז געפארן קיין אומאן! הַנְשַׁמַּע
כְּזֹאת?! צוליב דעם זאל מען
מאכן א חרם אויף א בחור?! אז
מען טרעפט א בחור אַ מְנַגֵּל, וואס
לויפט נאך אנדערע בחורים רחמנא
ליצלן, איז מען עס משתיק, ווייל
זיין טאטע איז דער ראש הקהל, ער
געבט אפאר טויזנט דאלער פאר די
ישיבה, און אז א בחור פארט קיין
אומאן, ווארפט מען אים ארויס
אויפן גאס! ?

בְּחֹרִים דאַרפֿן חתונה האָבן יונג
מֶעַן זאל קענען לערנען תּוֹרָה
דאַרף מֶעַן האָבן אַ ישיבָה."

בְּחֹרִים דאַרפֿן חתונה האָבן יונג
מֶעַן זאל קענען לערנען תּוֹרָה

זאַגטס נישט אַפּ קיין שידוכים

שְׂווער מיט די פֿרנְסֶה, האט ער
זיך נישט געקענט צוזאַמקלויבן צו
טון אַ שידוך ביי די פּופּצן יאר. ביי
די זעכצן יאר רופט ער אַרײַן זײַן
טאַכטער און זאַגט איר אז ער וויל
איר מאַכן דער שידוך, זאַגט זי אים
אז דאס געפּעלט איר נישט, האט
ער געגעבן אַ קרעכץ: "אוי, איך
האב שוין פאַרפאַסט, זי האט שוין
אַ דעה, קײנער פון מײנע טעכטער
האָבן מיר נישט געזאַגט 'אַזאַ
שידוך' אָדער 'אַזאַ שידוך', נאר זי".

ווען עס קומט צו אַ שידוך טון
דאַרף מֶעַן עס טון אײדער דאס קײנד
ווערט פאַרדרייט און האט שוין אַן
אײגענע דעה, אזוי ווי אַ קײנד דאַרף
פאַלגן אַ טאַטע ווען דער טאַטע
זאַגט: "גײ אַרײַן אין בֶּעט", "טו
זיך אָן", "עס אױף די נאַכטמאַל",
די זעלבע איז מיט אַ שידוך, און ווי
עלטער מֶעַן ווערט איז מֶעַן שוין
געבער פאַרדרייט און מֶעַן האט
שוין אַן אײגענע דעה.

טײערע בחורים, זאַגטס נישט אַפּ
קײַן שידוכים. רעדט זיך נישט אײַן
אַז איך וועל וואַרטן וועל איך זיך
בעסער קענען משלים זײַן.

עס זענען דא בחורים וואס משלִין
זיך אויס אַ געוויסע סאַרט שידוך,
און אלעס אַנדערש זאַגן זײ אַפּ,
וואס מײנסטו? דו מײנסט אז מֶעַן
לעבט זיבן הונדערט יאר?! מֶעַן
לעבט אַפאַר יאר, און ווער עס כאַפט
אַרײַן האט חתונה יונגער־הײט, ער
ברענגט קײנדער און דאס בלייבט
אײבער פון אים. וואס האַלטו אַפּ
שידוכים צוליב אַן אויסקוק ווי אזוי
דו זאַלט גײַן אַנגעטון אָדער ווי
אזוי זי זאל גײַן אַנגעטון, עס מאַכט
נישט אויס וועלכע הוט מֶעַן וועט
גײַן, דער עיקר דאַרף מֶעַן חתונה
האָבן!

עס איז געווען אַ איד אין ירושלים
וואס פּלעגט חתונה מאַכן אלע זײנע
טעכטער ביי די פּופּצן יאר, ביי אײַן
טאַכטער איז אים געגאַנגען זײער

במשך די יארן ווערט אַ שטאַרקע רײשאַפט

נישט אַפּ קײַן שידוך, וועלכע
שידוך מֶעַן וועט מיר אַנטראַגן בין
איך גרײט צו טון."

גײט צום רבײַן, זאַגט פאַרײַן
רבײַן: "איך דאַרף נישט גאַרנישט,
איך דאַרף חתונה האָבן, איך זאַג

ברוך השם אז איך קען נאכטון מוהרא"ש, איך מאך שידוכים. אסאך קומט צו דער בחור צו מיר נאכ'ן בעשוי און זאגט: "איך האב איר נישט אזוי ליב", - דו דארפסט איר נישט ליב האבן! די ליבשאפט וואס דו האסט געליינט אין די ביכער ווי מאן און ווייב האבן זיך ליב געהאט, זיי האבן זיך צעריסן איינער פאר'ן צווייטן, דאס געשעט מיט די צייט, אויב מען האט סבלנות אין לעבן, מען איז מותר איינער פאר'ן צווייטן, און מען געבט אסאך גוטע ווערטער ווערט במשך די יארן א שטארקע ליבשאפט, אבער שוין נאכ'ן בעשוי ווילסטו דאס שפירן?!

"אבער עס איז נישט קליק..." - וועלכע בעל דרשן האסטו אויסגעווערט וואס זאגט אז מען דארף זען צי דער שידוך איז א קליק?! די הייליגע חכמים זאגן (קידושין מא.): "אסור לאדם שיקדש את האשה עד שיראנה שמא יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו", מען טאר נישט טון קיין שידוך ביז מען זעט די מיידל, כדי זי זאל נישט ווערן פארמיאוסט אין זיינע אויגן, עס שטייט נישט מען זאל קוקן אויב מען האט איר ליב און אויב עס איז א קליק, נאר איין זאך אויב זי איז נישט פארמיאוסט.

די אטרונג און די ווייב שיין - דורך וויינען

דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן פז) ווי מער מען וויינט אין די ימים נוראים איז מען זוכה צו א שענערע אטרונג. דערפאר זענען דא מענטשן וואס פירן זיך צו קויפן דעם אטרונג פאר ראש השנה, מען לייגט עס אנוועק ביז נאך ראש השנה, ווייל אויב מען האט געוויינט ראש

השנה ווערט די אטרונג שיין. און דער רבי זאגט (שם): "והאטרונג הוא בחינת אשה", א פרוי איז אזוי ווי אן אטרונג; אז מען וויינט צום אייבערשטן, מען טוט תשובה אז מען גייט שוין אנהייבן צו היטן די אויגן, באקומט די ווייב אלע חן און געשמאק.

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צו די קינדער

קינדערלעך; באלד ביי די מלוה מלכה גייען אסאך קינדער, בחורים

און טאטעס מסיים זיין משניות, מסכתות גמרא און גאנץ ש"ס¹.

1 מיר ברענגען דא אראפ די סיומים וואס זענען פארגעקומען מוצאי שבת פרשת נצבים ביי מלוה מלכה. א אינגערמאן האט מסיים געווען די צוויי הונדערטסטע מאל ששה סדרי משנה.

בעטס פון ענקערע טאטעס ער זאל
 ענק קויפן א משניות. הייבטס אן צו
 לערנען יעדן טאג אביסל משניות,
 אפילו איין משנה, צוויי משנה'ס,
 דריי משנה'ס א טאג, וועט עטס
 קענען קומענדיגע יאר אין אומאן

מאכן די סיום אויף גאנץ משניות.
 דער אייבערשטער זאל העלפן
 מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן, וועלן
 מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

א אינגערמאן האט מסיים געווען די צענטע מאל תלמוד בבלי.

א בחור האט מסיים געווען די צוועלעפטע מאל ששה סדרי משנה.

א בחור האט מסיים געווען די אכטע מאל ששה סדרי משנה.

א אינגערמאן האט מסיים געווען די זיבן און צוואנציגסטע מאל תלמוד בבלי, און די
 פינף און צוואנציגסטע מאל תלמוד ירושלמי, און די צווייטע מאל ד' חלקי שלחן ערוך.

א אינגערמאן האט מסיים געווען כל כתבי רבינו.

א בחור האט מסיים געווען די פערטע מאל ששה סדרי משנה.

א חתן האט מסיים געווען די ערשטע מאל תלמוד בבלי.

א חתן האט מסיים געווען די ערשטע מאל תלמוד בבלי.

א בחור האט מסיים געווען די ניינטע מאל ששה סדרי משנה.

א בחור האט מסיים געווען די ערשטע מאל תלמוד בבלי.

א אינגל האט מסיים געווען תלמוד בבלי מסכת ברכות.

א בחור האט מסיים געווען ספר המדות.

א אינגל האט מסיים געווען די ערשטע מאל ששה סדרי משנה.

א אינגערמאן האט מסיים געווען די ניינצענטע מאל ששה סדרי משנה.

א בחור האט מסיים געווען די צווייטע מאל ספר המדות.

א בחור האט מסיים געווען די פיפטע מאל ששה סדרי משנה, און די ערשטע מאל ספר
 המדות.

א אינגערמאן האט מסיים געווען די זעכצנטע מאל תלמוד בבלי מסכת תענית.

א אינגל האט מסיים געווען כל כתבי רבינו.

א אינגערמאן האט מסיים געווען די ערשטע מאל תלמוד בבלי.

שבת קודש פרושת וילך, שבת שובה, שנת תשפ"ג לפרט
קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין וויליאמסבורג
יע"א.

איינער האט זיך פארגענומען פרישע
קבלות צו דינען דעם אייבערשטן,
צו לערנען און דאווענען, וועלן מיר
פארלערנען א שיינע תורה וואס
מען דארף וויסן ווען מען הייבט אן
צו דינען דעם אייבערשטן.

ביי סעודה שלישית האט דער
ראש ישיבה שליט"א פארגעלערנט
ספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן חלק
ב', סימן מח.

דער ראש ישיבה שליט"א האט
אנגעהויבן: אזוי ווי מיר שטייען
יעצט אנהייב פון א נייע יאר, יעדער

ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן מח

לבלי לפל בדעתו, חס ושלום,
און מען דארף זיין זייער שטארק
נישט צו באקומען חלישות הדעת,
בשרואה שעוברים כמה וכמה ימים
ושנים שהוא מתנגע ביגיעות גדולות
בשביל עבודת השם, פון וואס מען
זעט ווי עס גייען אריבער אזויפיל
טעג און יארן וואס מען מוטשעט
זיך מיט שווערע עבודות, ועדין הוא
רחוק מאד, און מען איז נאכאלץ
זייער ווייט, ולא התחיל כלל לכנס
לשערי הקדשה, מען האט נאך
בכלל נישט אנגעהויבן אריינקומען
צו די קדושה. פי רואה עצמו
שהוא מלא עדין עביות וגשמיות
והרהורים ובלבולים גדולים, מען
איז נאך א פארגרעכטער מענטש
פול מיט שלעכטע געדאנקען און
אזויפיל בלבולים, וכל מה שהוא

זאגט דער הייליגער רבי:
כשאדם נכנס בעבודת השם, אזי
הדרך שמראין לו התרחקות, ווען
א מענטש הויבט אן דינען דעם
אייבערשטן, דארף ער זיין גרייט אז
מען גייט אים ווייזן ווי מען דארף
אים נישט, ונדמה לו שמרחיקין
אותו מלמעלה, ואין מניחין אותו
כלל לכנס לעבודת השם, עס
וועט זיך אים דאכטן ווי פון הימל
שטופט מען אים אוועק און מען
לאזט אים נישט ווערן אן ערליכער
איד, ובאמת כל ההתרחקות הוא רק
כלו התקרבות, אבער וויסן זאלסטו,
דאס וואס מען שפירט ווי מען
ווערט דערווייטערט - איז נאר צו
ברענגען דעם מענטש נענטער צום
אייבערשטן.

וצריך התחזקות גדול מאד מאד

אויסגעשמועסט.

וְכָל הַנְּלִי, און אַלעס וואס מיר האבן פֿריער דערמאנט, עבר על כל הצדיקים, איז אריבער אויף אלע צדיקים, פֿאַשר שְׁמַעְנוּ מִפִּיהֶם בְּפִרוּשׁ, אזוי ווי מיר האבן געהערט פון זיי אליינס, שְׁנֵדָמָה לָהֶם, אז עס האט זיך זיי געדאכט, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אין מסתכל ופונה אליהם כָּלֵל, אז דער אייבערשטער קוקט נישט אויף זיי און דארף זיי נישט, מַחֲמַת שָׂרָאוּ, ווען זיי האבן געזען, שֶׁזֶה זְמַן רַב, אז נאך אזא לאנגע צייט, שֶׁהֵם מִבְּקָשִׁים, וואס זיי בעטן, ויגעים, און פֿלאגן זיך, וְעוֹשִׂים וְעוֹבְדִים עֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, און טוען עבודת השם, וְעִדְדִין הֵם רְחוּקִים מֵאֵד מֵאֵד, זענען זיי נאכאלץ זייער ווייט, ואלו לא היו מְחֻזְקִים עֲצָמָן מֵאֵד, און ווען זיי וואלטן זיך נישט געשטארקט, לְבָלִי לְהִסְתַּכֵּל עַל זֶה, נישט צו קוקן אויף די אלע זאכן, הָיוּ נִשְׁאָרִים בְּמִקּוּמָם הַרְּאִשׁוֹן, וואלטן זיי געבליבן ווי ביים אנהויב, וְלֹא הָיוּ זֹכִים לְמַה שִּׁזְכּוּ, און זיי וואלטן נישט זוכה געווען צו ווערן צדיקים.

וְהַכָּלֵל, אַהוּבֵי אַחֵי, מיין ליבער ברודער, חֹזֵק וְאַמֵץ מֵאֵד, שְׁטַאָרֵק זיך, וְאַחִז עֲצָמָךְ בְּכָל הַפְּחוּת, און דערהאלט זיך מיט אלע פּוּחוּת, לְשָׂאֵר קָמִים בְּעֲבוּדָתְךָ, צו בלייבן דינען דעם אייבערשטן, ואל תחוש,

רוצה לעשות בעבודת השם איזה דבר שבקדשה אין מניחין אותו, און וואס איך וויל נאר טון פאר עבודות השם גייט מיר נישט, וְנִדְמָה לוֹ כְּאֵלוֹ אין השם יתברך מסתכל עליו כָּלֵל, און דאס מאכט טראכטן אז דער אייבערשטער קוקט נישט אויף מיר, וְאִין רוֹצָה כָּלֵל בְּעֲבוּדָתוֹ, און ער וויל נישט מיינע עבודות, מַחֲמַת שֶׁהוּא רוֹצָה שֶׁהוּא צוֹעֵק בְּכָל פֶּעַם, ווייל איך שריי, וּמִתְחַנֵּן וּמִתְנַפֵּל לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, און איך בעט זיך ביים אייבערשטן, שְׁעִזְרָהוּ בְּעֲבוּדָתוֹ, עַר זאל מיד העלפן, וְאַף עַל פִּי כֵן עִדְדִין הוּא רְחוּק מֵאֵד מֵאֵד, און נאכאלץ בין איך אזוי ווייט, עַל כֵּן נִדְמָה לוֹ כְּאֵלוֹ אין השם יתברך מסתכל עליו כָּלֵל, דאס מאכט טראכטן אז דער אייבערשטער קוקט נישט אויף מיר, וְאִין פִּנְיָה אֵלָיו כָּלֵל און ער הערט נישט צו מיין געבעט, פִּי הוּא יִתְבָּרַךְ אין רוֹצָה בּוֹ כָּלֵל, ער וויל מיד כָּלֵל נישט, הֵן עַל כָּל אֵלֶּה, אויף די אלע זאכן, וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה, און אויך אַנְדֵּרְעַע סָאָרֵט זַאָכֵן, צָרִיךְ הַתְּחִזְקוֹת גְּדוּל לְחִזְק עֲצָמוֹ מֵאֵד מֵאֵד, דָּאָרף מֵעַן זיך זייער שטארקן, וְלְבָלִי לְהִסְתַּכֵּל עַל כָּל זֶה כָּלֵל, נישט צו קוקן אויף דעם, פִּי בְּאַמַּת כָּל הַהִתְרַחֲקוֹת הוּא רַק כָּלוֹ הַתְּקַרְבוֹת, ווייל דאס וואס מען שפירט זיך ווייט - איז נאר צו ברענגען דעם מענטש גענטער צום אייבערשטן, כְּנִל, אזוי ווי אויבן

מאד העצבות, וואס איז געווארן זייער טרויעריג, וכו', און אזוי ווייטער, פּוּמבא אַצְלוֹנוּ, אזוי ווי עס ווערט געברענגט צווישן די שמועסן סוף ספר סיפורי מעשיות. ועל זה ישמח מאד, און מיט דעם זאל מען זיך פרייען, ויחזק עצמו בשמחה תמיד, און זיך שטארקן צו זיין שטענדיג פרייליך, פי עצבות מזיק מאד מאד, ווייל זיין טרויעריג שעדיגט זייער.

טאקע ווייל דו ביסט אזוי ווייט פונעם אייבערשטן און פון דעסט וועגן כאפסטו ארויס א דיבור צום אייבערשטן, דו קומסט אין בית המדרש דאווענען, עפנסט א חומש, א משניות, דו לערנסט אביסל די הייליגע תורה - איז עס זייער גרויס און טייער ביים אייבערשטן.

זאגט דער רבי ווייטער, וואס איז די וויכטיגסטע זאך אויף וואס מען דארף זיך די ערשטע פארלייגן ווען מען הייבט אן צו דינען דעם אייבערשטן.

ודע, און וויסן זאלסטו, שתכף כשאדם רוצה לכנס בעבודתו יתברך, ווען מען הויבט אן דינען דעם אייבערשטן, אזי תכף היא עברה גדולה פשיש לו עצבות, חס ושלום, איז א גרויסע עבירה צו זיין טרויעריג, פי עצבות היא סטרא אחרא (זהר נח דף עא), ווייל

און עס זאל דיך נישט אנגיין, ואל תסתכל כלל, און קוק נישט, על כל הנ"ל, אויף דאס אלעס, או פיוצא בזה, און אויף אנדערע זאכן.

זאגט דא דער רבי מורא דיגע חיזוק: ואם אתה רחוק מאד מאד ממנו יתברך, און אויב דו ביסט טאקע אזוי שטארק ווייט פונעם אייבערשטן, ונדמה לך, און עס דאכט זיך דיר, שאתה פוגם, אז דו טוסט שלעכטס, בכל שעה ממש נגדו יתברך, ממש יעדע מינוט קעגן דעם אייבערשטן, עם כל זה, כנגד זה, מיט דעם אלעס, תדע, שאיש כזה, זאלסטו וויסן אז אזא איינער, שהוא מגשם כל כך, וואס איז אזוי פארגרעבט, כל תנועה ותנועה, יעדע זאך, שהוא מנתק עצמו מעט מעט מן גשמיותו, וואס דו טוסט, ופונה להשם יתברך, און דו קומסט צום אייבערשטן, היא גדולה ויקרה מאד מאד, איז זייער גרויס און זייער טייער, ואפלו נקדה קטנה מאד, אפילו א פינטעלע, שהוא נעתק מגשמיותו, וואס דו רייסט זיך אפ פון זיין פארגרעבטקייט, אליו יתברך, צום אייבערשטן, הוא רץ בזה, לויפסטו מיט דעם, כמה וכמה אלפים, טויזנטער, פרסאות, מייל, בעולמות עליונים, אין די העכערע וועלטן, כאשר תבין היטב מן המעשה של הצדיק, אזוי ווי די מעשה פונעם צדיק, שהתגבר עליו

טרויער קומט פון די סטרא אחרא, והשם יתברך שונא אותה, דער אייבערשטער האט דאס פיינט.

די ערשטע זאך אויף וואס מען דארף זיך פארלייגן ווען מען הייבט אן צו דינען דעם אייבערשטן איז אנוועק צו שטיפן די עצבות, ווייל טרויעריגקייט קומט פון די סטרא אחרא און דער אייבערשטער האט עס פיינט.

וצריך להיות עקשן גדול בעבודת השם, און מען דארף זיין זייער א גרויסער עקשן ווען עס קומט צו עבודת השם, לבלי להניח את מקומו, נישט אפצולאזן, דהינו מעט מקצת עבודתו שהתחיל, דאס וואס מען האט אנגעהויבן טון, אף אם יעבר עליו מה, זאל זיין וואס זאל זיין, וזכר דבר זה היטב, און געדענק דאס גוט, פי תצטרך לזה מאד, ווייל דו וועסט דארפן צוקומען צו די חיזוק, כשתתחיל קצת בעבודת השם, ווען דו וועסט אנהויבן דינען דעם אייבערשטן, כי צריך עקשנות גדול מאד מאד להיות חזק ואמיץ לאחז עצמו לעמד על עמדו, ווייל נאר אזוי קען מען זיך דערהאלטן, אז מען איז א גרויסער עקשן און מען דערהאלט זיך, אף אם מפילין אותו, חס ושלום, בכל פעם, אפילו מען פאלט א גאנצן צייט אראפ חס ושלום, כי לפעמים יש שמפילין

אחד מעבודת השם, ווייל עס פאסירט מען זאל אראפוארפן דעם מענטש פון עבודת השם, פידוע, אזוי ווי עס איז באוואוסט, אף על פי כן, מיט דעם אלעם, עליו לעשות את שלו, דארף מען טון וואס מען האט צו טון, לעשות מה שיוכל בעבודת השם, צו טון וואס מען קען אין עבודת השם, ואל יניח עצמו לפל לגמרי, און נישט זיך לאזן אוועקפאלן אינגאנצן, חס ושלום, כי כל אלו הנפילות והירידות והבלבולים וכיוצא בזה, ווייל דאס אלעס וואס מען גייט אריבער, צריכים בהכרח לעבור בהם, קדם שנכנסין בשערי הקדשה, דארף יעדער איינער אריבער גיין איידער מען קומט אריין אין די שערי קדושה, וגם הצדיקים האמתיים עברו בכל זה, אויף אלע אמתיע צדיקים זענען דאס אריבער.

אלע הייליגע צדיקים זענען אויף אריבער געגאנגען בלבולים און געטראכט די אלע מחשבות: 'קיינער דארף מיך נישט', 'עס גייט מיך נישט', זיי האבן זיך מורא דיג מחזק געווען און נישט געקוקט אויף דעם, ביז זיי האבן זוכה געווען צו וואס זיי האבן זוכה געווען.

ודע, און וויסן זאלסטו, שיש אחד שכבר הוא אצל הפתח של הקדשה, אמאל שטייט מען שוין ביים טיר

וְשָׁמְעֵנוּ מִצְדִּיק אֲמַתִּי שְׁאָמַר, אֲנִי
 אִיךָ הָאֵב גְּעֵהֶרֶט פּוֹן אֵן אֲמַתְעָר
 צְדִיק, שְׁאֵלוּ הָיָה אֹמֵר לוֹ אַחַד,
 וְעַן אֵינְעֵר וְוֹאֵלֵט אִים גְּעֵזְאָגֵט,
 יְהִיָּה מִי שְׂיִהְיָה, זָאל זײַן וְוֵער זָאל
 נָאר זײַן, בְּעַת שְׁעֶסֶק בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם
 בְּתַחֲלָתוֹ, אִין זײַנע יונגע זָאָרן, וְוֵערן
 עַר הָאֵט אַנגֶעֵהוּיבֵן דִּינען דָּעם
 אֵיבֶער־שְׁטֵן - דִּי וְוֵער־טֵער: אָחִי,
 חֲזֵק וְאַחֵז עֲצָמָךְ, בְּרוּדֵער שְׁטאַרֶק
 זִיךְ אֲוֵן דְּעֵרְהאַלֵּט זִיךְ, הֵייתִי רַךְ
 וּמְזִדְרוּ מָאָד בְּעִבּוּדַתוֹ יְתִבְרָךְ, וְוֹאֵלֵט
 אִיךָ גְּעֵלֶאפֵן מִיט אַ פֿלִינקֶקִיט צו
 דִּינען דָּעם אֵיבֶער־שְׁטֵן. כִּי גַם עָלְיוּ
 עֵבֶר כָּל הַנְּלָ, וְוִייל אויף אִים אִיז
 אויף אַרִיבֶער דָּאָס אֵלֶעס וְוֹאָס מִיר
 הָאָבֵן אויבֵן דְּעֵרְמאַנֵט, וְלֹא הָיָה
 שׁוֹמֵעַ שׁוּם הַתְּחִזְקוֹת מִשׁוּם אָדָם,
 אֲוֵן עַר הָאֵט גִּישְׁט גְּעֵהֶרֶט קִיין
 אֵיין גוּט וְוֹאָרֵט פּוֹן קִינֵעֵם, עַל
 כֵּן מִי שְׁרוּצָה לְכַנֵּס בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם,
 דְּעֵרִיבֶער וְוֵער עֵס וְוִייל דִּינען דָּעם
 אֵיבֶער־שְׁטֵן, זִפְּרֹזַת הֵיטֵב, דֶּאָרף
 דָּאָס גוּט גְּעֵדֶענְקֶען, וְחֲזֵק עֲצָמָךְ
 מָאָד, אֲוֵן זִיךְ זײַעֵר שְׁטאַרֶקן, וְעֵשֶׂה
 מַה שֶּׁתּוֹכֵל בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם, אֲוֵן טוֹן
 וְוֹאָס מְעַן קֶען נָאר אִין עִבּוּדַת הַשֵּׁם,
 וּבִרְבוּת הַיָּמִים וְהַשָּׁנִים, אֲוֵן מִיט
 דִּי צײַט, נֶאָךְ טֵעג אֲוֵן זָאָרן, תְּכַנֵּס
 לְבִטָּח בְּעִזְרַתוֹ יְתִבְרָךְ לְתוֹךְ שְׁעָרֵי
 הַקִּדְשָׁה, וְוֵעֶסֶטוּ זִיכֶער זוכֶה זײַן צו
 וְוֵערן עֵרְלִיךְ אֲוֵן הֵיילִיג.

פּוֹן קְדוּשָׁה, וְהוּא חוּזֵר לְאַחוּרֵי
 מִחַמַּת הַבְּלוּלִים הַנְּלָ, אֲוֵן מְעַן
 גִּיט אַוּעֶק צוֹלִיב דִּי אֵלֶע בְּלוּלִים,
 אֲוֵן שְׂאִיז כְּשֶׁהוּא סְמוּךְ אֶצֶל הַפֶּתַח,
 אָדֶער וְוֵערן דִּי סְטָרָא אַחֲרָא זַעט ווי
 דְּעַר מְעַנְטֵשׁ גִּיט שׁוֹיֵן מִמֶּשׁ אַרִיין
 אִין דִּי קְדוּשָׁה, אַז מִתְגַּבֵּר עָלְיוּ
 הַסְטָרָא אַחֲרָא וְהַבְּעַל דְּכָר מָאָד
 מָאָד רַחֲמֵנָא לְצִלָּן, פֶּאָרְלֵיגֵן זײ
 זִיךְ זײַעֵר אויף דִּי נְשֵׁמָה, בְּהַתְּגַבְּרוּת
 גְּדוּל וְנוֹרָא מָאָד מָאָד, רַחֲמֵנָא לְצִלָּן,
 מִיט זײַעֵר שְׁטאַרֶקֶע נְסִיוֹנוֹת, דְּעַר
 אֵיבֶער־שְׁטֵער זָאל אֲוִנֵז אֶפְהֵיטֵן פּוֹן
 דָּעם, וְאִין מְנִיחִין אוֹתוֹ לְכַנֵּס לְתוֹךְ
 הַפֶּתַח, אֲוֵן מְעַן לְאֲזַט אִים גִּישְׁט
 אַרִיין, וְוֵערן עֵרְלִיךְ, וּמִחַמַּת זֶה הוּא
 חוּזֵר לְאַחוּר, חֵס וְשְׁלוֹם, אֲוֵן צוֹלִיב
 דָּעם לְאֲזַט דְּעַר מְעַנְטֵשׁ אַפּ זײַן
 עִבּוּדַת הַשֵּׁם.

כִּי כֵן דְּרָךְ הַבְּעַל דְּכָר וְהַסְטָרָא
 אַחֲרָא, וְוִייל דָּאָס אִיז דִּי וְוֵעג פּוֹן
 דִּי סְטָרָא אַחֲרָא, כְּשֶׁרוּצָה שְׁהָאָדָם
 סְמוּךְ סְמוּךְ מִמֶּשׁ לְשַׁעְרֵי הַקִּדְשָׁה,
 וְוֵערן זײ זַעֶען ווי אֵינְעֵר אִיז שׁוֹיֵן
 מִמֶּשׁ נֶאָנֵט צו וְוֵערן אַ צְדִיק,
 וְכִמְעַט שְׂיִכְנֵס, אֲוֵן עַר גִּיט שׁוֹיֵן
 אָט אָט אַרִיין אִין דִּי קְדוּשָׁה, אַזִּי
 הוּא מִתְּפַשֵּׁט עָלְיוּ בְּהַתְּגַבְּרוּת גְּדוּל
 מָאָד מָאָד, רַחֲמֵנָא לְצִלָּן, דְּעַמְאַלֵּט
 פֶּאָרְלֵיגֵן זײ זִיךְ זײַעֵר שְׁטאַרֶק
 אויף דָּעם מְעַנְטֵשׁ, עַל־כֵּן צְרִיךְ אַז
 הַתְּחִזְקוֹת גְּדוּל נְגִדוּ, דֶּאָרף מְעַן זִיךְ
 זײַעֵר שְׁטאַרֶקן.

משה רבינו האט געגעבן אסאך התחזקות פאר יהושע בן נון

פארנוואס טאקע פעלט אויס אזויפיל חיזוק? ווייל יהושע בן נון גייט דאך אריין ברענגען די אידישע קינדער קיין ארץ ישראל וואו די אידן גייען אנהייבן צו דינען דעם אייבערשטן פון פריש, דארף מען אסאך התחזקות, ווי דער רבי זאגט דא, ווען א מענטש הייבט אן צו דינען דעם אייבערשטן צ'ריכים בהכרח לעבר בהם, קדם שנקנסין בשערי הקדשה, ער מוז אריבער גיין אסאך שוועריקייטן.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: מענטשן זענען זייער מזלזל אין ברוסלב, פארנוואס רעדט מען אזויפיל פון התחזקות, ווער דארף אזויפיל חיזוק...?! אבער די וואך אין די סדרה זעט מען ווי משה רבינו זאגט פאר יהושע בן נון איינמאל און נאכאמאל (דברים לו, פסוק ז, און כג): "חזק ואמץ", אזוי אויף אין ספר יהושע זעט מען ווי משה רבינו זאגט פאר יהושע בן נון עטליכע מאל: "חזק ואמץ". משה רבינו האט געגעבן אסאך התחזקות פאר זיין תלמוד יהושע בן נון.

מיר וועסטו נישט צעברעכן!

אייבערשטן: "רבוננו של עולם איך וויל זיין גוט, איך וויל דאווענען איך וויל לערנען".

אויף טאר מען זיך נישט לאזן צעברעכן פון מענטשן וואס זעען אויס חשוב, און זיי קומען צו זאגן: "איך וויל דיר נישט זאגן, אבער איך וועל דיר זאגן... זאלסט וויסן אז דיין דאווענען איז נישט קיין דאווענען, דיין לערנען איז נישט קיין לערנען" אדער ער זאגט דיר: "דו טוסט נישט ריכטיג, דו ווילסט נישט אמת'דיג, נישט דאס מיינט ברוסלב'ער חסידות", אנטלויף פון אזא מענטש, דו קומסט מיך צעברעכן?! לאז מיר

מיר שטייען יעצט אין די ערשטע שבת פונעם יאר, יעדער איינער האט זיכער אנגעהויבן דאס יאר מיט פרישע קבלות צו דאווענען און לערנען, דארף מען וויסן אז מען גייט האבן שווערע נסיונות צו טון די אלע זאכן, און מען דארף זיין מורא'דיג שטארק נישט צו ווערן צעפאלן פון דעם וואס מען שפירט ווי עס גייט מיר נישט, און איך וויל אזוי שטארק ווערן אן ערליכער איד און איך פאל ווייטער אראפ, איך האב ווייטער נסיונות. דער מענטש דארף אנהאלטן דעם רצון צו וועלן, בענקען און בעטן דעם

טראכט און וויל, איז אזוי ווי ער איז דארט. היי יאר איז נישט געווען א פשוטער יאר, עס איז געווען א שווערע לאנגע נסיעה, יעדער איינער איז נאך גוט אפגעשוואכט פון די נסיעה, דארף מען זיך מוראדיג שטארקן און אנהייבן דעם יאר פון פריש צו דינען דעם אייבערשטן.

אפ! אנטלויף פון מיר! מיר וועסטו נישט צעברעכן!

מיר האבן אלע זוכה געווען צו זיין ביים רבי'ן; סיי די וואס זענען בפועל געווען און סיי די וואס האבן געוואלט זיין ביים רבי'ן, איז עס אזוי ווי זיי זענען געווען ביים רבי'ן, ווייל פון דאס וואס א מענטש

לערנען יעדן טאג אביסל חומש, תרגום און רש"י

איז שוין לערנען חומש... לאמיר לערנען קבלה, - צו לימוד קבלה דארף מען אויף איין טאג אנקומען, אבער 'חומש' איז די העכסטע לימוד!

די ערשטע זאך וואס איך נעם זיך פאר איז, איך גיי יעדן טאג נעמען א חומש און לערנען אביסל חומש, תרגום און רש"י. דאס איז פון די העכסטע עבודות, קען זיין אז א מענטש קוקט עס אן ווי 'וואס

אביסל משניות, און אביסל גמרא

אלעס טון, אויסער איין זאך, לערן נישט קיין גמרא, ווייל דאס פארברענט אלע קליפות". און אז דו פארשטייסט נישט קיין לערנען זאלסטו זאגן די ווערטער בתמימות ופשיטות, דאס איז עבודת השם.

לערן אביסל משניות, לערן אביסל גמרא. מען קען עס באווייזן, מען דארף נישט אנהייבן מיט אסאך, הייב אן מיט א פרק משניות א טאג, און א דף גמרא. איך האב אסאך מאל געהערט פון מוהרא"ש זאגן: "דער יצר הרע לאזט דעם מענטש

שחרית, מנחה און מעריב מיט מגן

פארן דאווענען, איך גיי נישט צו קיין מיטונגען פארן דאווענען. און איך גיי דאווענען מיט מגן; דאווענען מיט מגן איז מסוגל

אויף דארף מען זיך פארנעמען מיט א שטארקייט איך קום אין שול דאווענען שחרית, מנחה און מעריב, איך גיי נישט אין אפיס

שְׁטאַרקע התגברות אויף דעם, ווייל אַ מענטש טראַכט: 'איך וועל שוין דאווענען שפּעטער', מען טאר דאס נישט אפּשטיפּן אויף שפּעטער.

אויף פּרנסה, אז מען דאווענט מיט מנגן האט מען שפּע, אזוי האט מוהרא"ש געזאגט: "ווער עס דאווענט מיט מנגן - וועט האבן א דבר שפּמנגן". מען דארף האבן א

התבודדות

דער אייבערשטער זאל העלפּן מיר זאלן פּאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן א זיס יאר, אמן.

אויף דארף מען זיך שטארקן אין התבודדות, גיין אין א זייט און זיך אויסשמועסן דאס הארץ מיטן אייבערשטן, יעדן טאג פאר אפּאר מינוט.

בנשיאות
הראש ישיבה
שליט"א

כולל
חיכל
הקודש

התודה והברכה

לידידינו היקר

ר' מרדכי שכנא

גפן הי"ץ

שנדב סכום הגון לכולל